

DEJAN ČANČAREVIĆ

Gyűrődöttség

Nem én voltam.
De nem voltál
Te sem.
Mások voltak.
Jóllehet, feküdtünk. Együtt.
Magunk. Az összegyűrt.
Másságban.
A zaj szétoszlott.
A tapintások szétkenődésébe.
A testnedvek keveredésébe.
A mentális behatolások
Szétszóródásába.
Bazmeg.
Hát nem mi voltunk.
Mi legutoljára öltük meg magunkat.
Ők, mindannyiuk, után.
Majd sétáltunk. Mások.
Távollétében.
És jó hogy. Mindezt.
Nem látták.
Még az ajtót is őrizték.
A saját. Tekintetüktől.
Hé.
Hát. Szeretlek.
De. Nem én voltam.
És nem voltál
Te sem.
Testrészeink voltak.
A másságban.
De ez már megvolt.
Feltalálták jóval.
Mielőttünk.
A festők.
Tudod.

Korán volt még.
Az ébredéstől. Létrejött sebből.
A legjobbkor. Folyó.
A hirtelen téli.
Napon.
A cipőm lerúgtam. Ugrottam.
És hazaúsztam.
Láttad.
Nem én voltam.
Ő volt.
De mintha mégis te. Lettél volna.
És ezt neked senki. Nem tudja.
Megcáfolni.
Tudom.

Áttörés IV

ugyan már, tele van a lányékom
iszonyú rettentő
dübörgő depresszióval
nem tudom már visszatartani
kitörök
vízumra van szükségem elutazni
pénzre hogy ne kelljen gondolkozni
az öröklétről
rólatok
a nap alatti határokról
megyek
nem akarok így élni többé
mondom
nem akar így élni többé
mondja
nem akarunk így élni többé
mondjuk
nem akarjuk többé
nem létezőnk
ki maradt
kérdi

*mondod, hogy elmész
máshol
átlag lenni
csak itt ne
ahol rendben van az embereket
önyilkosságra ösztönözni
mondja
megfájdul a fülem koszovóra
az már akkor elkezdődött
mielőtt én megszülettem volna
már el lett adva
előttünk jóval
az én életem nem tart 700 évig
az én életem múlik
m
ost
most
most
m
ost az életem
a sok soha
és az egy most
közötti apró egyenlőség másodperceinek
felbecsülhetetlensége
nem akarok
a jövő gerontológiáján
elpalántált
élőhalott
szürke
húsdarabbá lenni
nem*

Megszakítás

fürkészem a támpont darabkáit
az értelem szilánkjait hogy a levegőmondatok
egy világosabb valóság lenyomataivá válhassanak
a pontosan kitapintható

pszichoszómás kétségbeesés
tapasztalatának káoszán kívül
mely a ferde hátgerinccel való
várakozásban
elveszett évek
elzúgásaitól képződő zajban
ismétlődik

és bármennyire törekszem
nincs esélye hogy letapossam őket
hogyan végük legyen hogy szétvessék hogy abbahagyják
a napok sorjázásával gyakorivá vált
komor botorkálást
mely rosszindulatú kis csomókká nőtt a testbe
a mozdulatlanság rothadásából következő
egyhelyben topogástól

ismétlődés-utániséggel ismétlődik minden

otthon töltöttem néhány napot
a szervezet pillanatnyi állapotának következményeként
újfent a csepegés végtelen láncolatától megégetvén
és nem szeretnék untatni
borúlátó tényekkel:
az már nem divat –
mindennek ellenére a lakosság veszti az erejét
neurotikus entrópia galoppol
a fülledt várótermekben

mint a levegő halála

filmes alapon már Rég holtnak veszem magam
Johnny Depp Jarmusch Jim
dzs dzs dzs tekerek egy dzsoxot
úgyhogy nincs mit
vesztenem
az időn kívül

a terek valamivel okosabb dolgainak:

futásra fekvőtámaszra sétára való terek
szex egy rámenős csajjal
az esti szórakozás közben
testem mintha nem hozzám tartozna
a szétmálló jelenlétre
csökkentett tudatban

*csak alvás közben tűnik úgy
hogyan van elég...*

nem...
nem lesz...

*nézd csak
húzok egy vonalat
közttem
és köztük
a szakítás határvonalaként*

itt szakítom meg:

reggel megnyílt a tarka borjúajtó
az új szupermegabevásárlóközpontban

mindenki rohant megkaparintani:
az olcsó televíziókat

a szomszéd a nagy zűrzavarban betörte az ún.
fejét

stb.